

ΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ

Το ασανσέρ στέκεται βουβό απέναντι, στην μέση ακριβώς του πελώριου μπεζ τοίχου της ψηλοτάβανης αίθουσας. Κάθε τόσο φτάνει στο ισόγειο με ένα «ντινγκ!», ανοίγει τις συρόμενες μεταλλικές του πόρτες με ένα απειλητικό σφύριγμα και καταπίνει ομάδες υπαλλήλων που περιμένουν σε δυάδες στην γραμμή. Το πρωτόκολλο της Εταιρίας ορίζει να μπαίνουν αυστηρά ανά εξάδες και μόνο όσοι περισσέψουν στο τέλος μπορούν να μπουν σε μικρότερο αριθμό. Κλείνει με τον ίδιο μοχθηρό συριγμό και τους οδηγεί στον όροφο που τους αναλογεί η ιεραρχική τους θέση στην Εταιρία. Στην αίθουσα επιστρέφει η αλλόκοτη ησυχία που επικρατεί μέχρι το ασανσέρ να ολοκληρώσει την διαδρομή του.

Η ουρά των υπαλλήλων, όλοι με μαύρα κουστούμια και χαρτοφύλακα στο χέρι, προχώρησε μερικά βιαστικά βήματα ώστε να αναπληρώσει το κενό της προηγούμενης εξάδας. Οι περισσότεροι ήταν αμίλητοι, σποραδικά μόνο άκουγες δω και κει κάποιες κουβέντες αλλά κι αυτές κοφτές και απότομες. Στο διάστημα που περίμεναν να έρθει η σειρά τους, η πιο συχνή κίνηση ήταν να κοιτάζουν τα ρολόγια τους ή να ισιώνουν τα κουστούμια τους. Τα κουστούμια παρέχονται από την Εταιρία και υποδηλώνουν την θέση των εργαζόμενων σε αυτήν και σε ποιόν όροφο ανήκουν. Η απόχρωση τους ποικίλει και μετριέται σε τόνους μαύρων και λιγότερο μαύρων. Υπάρχουν και μερικοί, ελάχιστοι, που το χρώμα τους είναι σχεδόν γκρι, αν και δύσκολα το αποκαλείς έτσι. Αυτοί, ανήκουν στο ανώτατο προσωπικό. Όλα ανεξαιρέτως τα παντελόνια είναι πέντε πόντους πιο κοντά από τον αστράγαλο αυτού που τα φοράει. Στον βηματισμό κονταίνουν ακόμα περισσότερο.

«Ντινγκ!»

Η πρώτη δυάδα υπαλλήλων σήκωσε τους χαρτοφύλακες της στα ηλεκτρονικά μάτια που βρισκόντουσαν στους τοίχους δεξιά κι αριστερά από το ασανσέρ, στο ύψος των ώμων ενός μέσου ανθρώπου. Χώθηκαν στο ασανσέρ που έχασκε ορθάνοικτο και με την ίδια κίνηση τους ακολούθησαν οι επόμενοι τέσσερις. Έκλεισε το στόμα του και η μυρμυγκουρά που είχε μάκρος γύρω στα διακόσια μέτρα προχώρησε ξανά. Σερνόταν βιαστικά κι ακολουθούσε την φορά των γυαλισμένων μπεζ μαρμάρων στο πάτωμα, που οι ευθείες τους κατέληγαν όλες στο ασανσέρ. Με τον ίδιο τρόπο είχαν τοποθετηθεί και τα μπεζ πλακάκια που κάλυπταν τους λιτούς και μονοκόμματους τοίχους, γύρω γύρω σε αυτή την αχανή αίθουσα. Όλα έδειχναν το ασανσέρ, ακόμα και η διάταξη που είχαν οι μακρόστενες λάμπες φθορίου στην πανύψηλη οροφή.

«Ντινγκ!»

Αρκετές δυάδες πριν από το τέλος, ο κ. Αντωνίου, με τους τρεις τόνους λιγότερο μαύρο κουστούμι του, βγήκε από την γραμμή του, ακούμπησε τον χαρτοφύλακα του στο κρύο δάπεδο κι έδεσε το κορδόνι του δεξιού του παπουτσιού. Τον προσπέρασαν κάμποσα κοντά παντελόνια. Ο υπάλληλος του θυρωρείου, που βρίσκεται πάντα ένα βήμα πίσω από τον τελευταίο της ουράς και προχωρά ταυτόχρονα με αυτήν, χωρίς όμως ποτέ να μπαίνει στο ασανσέρ, άφησε τη θέση του και τον πλησίασε με γρήγορο βήμα, που αντήχησε υπόκωφα στην βουβαμάρα της αίθουσας. Μόλις όμως τον είδε από κοντά, κοντοστάθηκε.

«Λαμπρή μέρα για εσάς κ. Αντωνίου, λαμπρή! Τα θερμά μου συγχαρητήρια!» είπε τελικά με στόμφο.

Ο κ. Αντωνίου δεν του μίλησε μέχρι να σηκωθεί και να πάρει τον χαρτοφύλακα στα χέρια του.

«Σας ευχαριστώ αγαπητέ μου» απάντησε καθώς έστρωνε το σακάκι του και το κοντό παντελόνι με κινήσεις που φανέρωναν υπεροψία. Τον κοίταξε λοξά. «Η Εταιρία ξέρει να αναγνωρίζει». Ξαναμπήκε στην γραμμή αλλά αρκετά πίσω από την θέση που ήταν προηγουμένως, αφού την δικιά του σειρά την είχε χάσει. Ο θυρωρός επέστρεψε γρήγορα στο καθήκον του στο τέλος της ουράς.

«Ντινγκ!»

Στο κτίριο δεν υπάρχουν καθόλου σκάλες, για λόγους ασφαλείας. Η μετακίνηση μεταξύ των ορόφων γίνεται μόνο μέσα από το ασανσέρ, που αναγνωρίζει αυτόματα την απόχρωση των μαύρων κουστουμιών. Η αναγνώριση που γίνεται από τους χαρτοφύλακες γίνεται μόνο για την καταγραφή εισόδου και εξόδου κάθε εργαζομένου, και είναι ένας επιπλέον έλεγχος αν η ταυτότητα του ταιριάζει με το κουστούμι που φοράει. Με αυτόν τον τρόπο, κανείς δεν

μπορεί να βρεθεί σε όροφο που δεν του αρμόζει ή τον υποβαθμίζει, αλλά ούτε και μπορεί να φοράει λάθος κουστούμι. Ο κανονισμός της Εταιρίας είναι πολύ αυστηρός σε τέτοιου είδους θέματα και η αξιολόγηση των υπαλλήλων λαμβάνει σημαντικά υπόψιν της την πιστή εφαρμογή του.

«Ντινγκ!»

Το ασανσέρ έφαγε άλλη μια εξάδα.

Κάποια από τις λάμπες φθορίου ψηλά στο ταβάνι τρεμόπαιξε. Ο θυρωρός έστριψε ακαριαία το κεφάλι του προς αυτήν με αντανακλαστικά λαγωνικού και την κοίταξε. Έκανε μερικά βήματα με αποφασιστικότητα προς την κατεύθυνση της κι έβγαλε ένα μπλοκάκι από το κατάμαυρο σακάκι του. Η λάμπα συνέχισε να κάνει μερικά παιχνίδια ώσπου στο τέλος σταθεροποιήθηκε.

Ο κ. Αντωνίου βγήκε ξανά από την γραμμή και τον πλησίασε την ώρα που σημείωνε το περιστατικό.

«Θα το ελέγξω αμέσως μετά το πέρας της εισόδου» είπε με αυστηρότητα ο θυρωρός μόλις τον είδε δίπλα του.

«Έχω προσέξει την θαυμάσια εργατικότητα σας μέχρι τώρα κ. Χαρίτου. Είστε ένα εξάισιο παράδειγμα για όλους μας, συνεχίστε έτσι».

Ο κ. Χαρίτου ακολούθησε τον κ. Αντωνίου περήφανος και κόλλησε ένα βήμα πίσω του, καθώς αυτός έπαιρνε την θέση του στο τέλος της ουράς. Ο τελευταίος της γραμμής, όταν είναι μόνος και όχι σε δυάδα, ποτέ δεν κάθεται ακριβώς πίσω από κάποιον άλλον αλλά πάντα στο κέντρο της απόστασης των δύο μπροστινών του. Εκεί στάθηκε κι ο κ. Αντωνίου, αφού είχε χάσει ξανά την σειρά του, έχοντας στο σβέρκο του την ανάσα του θυρωρού.

Στο κενό που υπήρχε ανάμεσα στις αυστηρά στοιχισμένες δυάδες, έβλεπε το βουβό ασανσέρ.

«Ντινγκ!»

Η τελευταία εξάδα μπήκε στο ασανσέρ. Είχαν απομείνει ο κ. Αντωνίου και δύο ακόμα υπάλληλοι μπροστά του. Ο ένας φορούσε μαύρο κουστούμι κι ο άλλος ένα τόνο λιγότερο μαύρο. Αυτός με το μαύρο, ο κ. Φωτάκης, είχε τα μαλλιά του χτενισμένα προς τα μπρος, και ήταν τόσο πυκνά που στεκόντουσαν στον αέρα πάνω από το μέτωπο και την μύτη. Από το θολό του βλέμμα καταλάβαινες πως δεν ήταν ο πιο έξυπνος άνθρωπος ενώ το στόμα του από την μια μεριά ήταν λίγο ρουφηγμένο, σαν να το δάγκωνε διαρκώς από μέσα, κι αυτή η ιδιαιτερότητα τού έδινε ένα αδιόρατο χαμόγελο. Ο άλλος, ο κ. Χαραλαμπίδης, όπου και να τον κοίταζες ήταν στρογγυλοποιημένος, χωρίς όμως να είναι χοντρός. Στο πρόσωπο έβλεπες τα παχουλά του μάγουλα και τα φουσκωτά χείλη, που προκαλούσαν αντίθεση με την μικρή και πλακουτσωτή του μύτη. Τα πόδια του ήταν κοντά και χοντρά, όπως ακριβώς και τα χέρια του. Ακόμα και τα μαύρα παπούτσια που φορούσε ήταν στρογγυλοποιημένα, χωρίς κάποια γωνία ή εκκεντρικότητα. Όλα πάνω του έλεγαν πως η προσωπικότητα του ήταν στρογγυλή και τοννεμένη, χωρίς χαρακτηριστικά που να της δίνουν κάποια ιδιαίτερη αξία.

«Η νυχτερινή εργασία χτες ήταν ιδιαίτερα απολαυστική» είπε ο κ. Φωτάκης.

«Θα διαπιστώσετε με τον καιρό» του απάντησε ο κ. Χαραλαμπίδης «πως στην Εταιρία είναι όπως ακριβώς μας περιγράφουν. Τα πάντα δουλεύουν με μαθηματική ακρίβεια και η συνεχής προσπάθεια των εργαζομένων είναι αντικείμενο προσοχής κι επιβράβευσης από τους ανωτέρους. Δουλειά, δουλειά, δουλειά. Και μην διστάσετε να συμβουλευτείτε οποιονδήποτε ανώτερο σας για οποιοδήποτε θέμα σας απασχολεί, ακόμα και για την προσωπική σας εργασία. Το ίδιο κάνω κι εγώ, και αρκετά συχνά μάλιστα. Ο κ. Αντωνίου, για παράδειγμα, μπορεί να σας επιβεβαιώσει τα λεγόμενα μου με τον καλύτερο τρόπο» είπε κι έστριψε πίσω, προς τον κ. Αντωνίου, που εκείνη την στιγμή κοιτούσε το ρολόι του. Ο κ. Χαραλαμπίδης ήξερε πως βρισκόταν πίσω τους μόνο επειδή τον είχε προσέξει τις δύο φορές που είχε βγει από την ουρά, γιατί ο ίδιος σχεδόν ποτέ δεν κοίταζε πίσω του.

«Είναι αλήθεια» είπε ο κ. Αντωνίου κατεβάζοντας το χέρι του, «η Εταιρία είναι η κορυφαία για όποιον ενδιαφέρεται για την καριέρα του και το μόνο που απαιτεί είναι να είστε συνεπής στους κανονισμούς της και στις ικανότητες σας. Γνωρίζω πως είστε σχετικά

καινούργιος εδώ αλλά είμαι σίγουρος πως είστε πλήρως ενημερωμένος από τους αρμόδιους για τα καθήκοντα σας».

Ο κ. Φωτάκης κοίταξε τον κ. Αντωνίου και τα φιλόδοξα μάτια του πήραν το χρώμα του κουστουμιού του ανωτέρου του. Το ρουφιγμένο από την μια μεριά στόμα του με το μόνιμο μισοχαμόγελο, που έδινε στο πρόσωπο του μια υποψία πονηριάς, φανέρωνε ένα άτομο που θα ανέβαινε πολύ γρήγορα τους ορόφους της ιεραρχίας.

«Οι συμβουλές σας, εάν φυσικά και όποτε θελήσετε να μου τις δώσετε, θα μου φανούν εξαιρετικά πολύτιμες».

«Ξεκινήστε με το να σκέφτεστε μόνο την εργασία σας, ακόμα και την στιγμή που περιμένουμε το ασανσέρ».

«Θα είστε το παράδειγμα μου κ. Αντωνίου».

Ο κ. Αντωνίου συγκατάνευσε κουνώντας ελαφρά το κεφάλι με το υπεροπτικό του ύφος και μετά το έστριψε ψηλά, βάζοντας τέλος στην συζήτηση. Θα φρόντιζε να παρακολουθεί την πορεία του κ. Φωτάκη στην Εταιρία αφού φαινόταν ιδιαίτερα φιλόδοξος και αρκετά επικίνδυνος. Στην Εταιρία οι προαγωγές είναι αξιοκρατικές και μπορούσε κάποια στιγμή ο κ. Φωτάκης να βρεθεί ξαφνικά πιο ψηλά από αυτόν αφού φαινόταν απόλυτα ικανός για αυτό.

«Ντινγκ!»

Το ασανσέρ άνοιξε τις πόρτες του. Ο κ. Φωτάκης κι ο κ. Χαραλαμπίδης, που κρατούσαν τους χαρτοφύλακες τους ο ένας στο δεξί κι ο άλλος στο αριστερό χέρι, εξασφαλίζοντας έτσι συμμετρία μεταξύ τους, τούς σήκωσαν ταυτόχρονα, και με συγχρονισμένες κινήσεις τούς κράτησαν μπροστά από δυο άφαντες τρυπίτσες που βρίσκονταν εκατέρωθεν του ασανσέρ. Μπήκαν στον θάλαμο. Ο κ. Αντωνίου σήκωσε με την σειρά του τον χαρτοφύλακα του για αναγνώριση αλλά δεν προχώρησε αμέσως. Έμεινε για λίγο ακίνητος, σε μια στιγμή αδράνειας. Ο θυρωρός, που βρισκόταν από πίσω του όλη αυτήν την ώρα, ακούμπησε το χέρι στην πλάτη του κι ευγενικά τον έσπρωξε μέσα.

Αμέσως μετά, ο θυρωρός έβγαλε ένα μάτσο παλαιομοδίτικα κλειδιά και στάθηκε μπροστά από το ασανσέρ, περιμένοντας να κλείσει για τελευταία φορά τις πόρτες του ώστε να το κλειδώσει. Στο εσωτερικό του, έβλεπε πίσω πίσω τον κ. Φωτάκη με το αδιόρατο χαμόγελο και δίπλα του τον στρογγυλό κ. Χαραλαμπίδη. Ο κ. Αντωνίου είχε σταθεί όσο πιο μπροστά μπορούσε, τόσο κοντά στην έξοδο του ασανσέρ που οι άκρες των παπουτσιών του σχεδόν άγγιζαν τη γραμμή που σέρνονται οι πόρτες του. Το τριών τόνων λιγότερο μαύρο κουστούμι του το φορούσε πρώτη φορά σήμερα, αφού μόλις χθες είχε προαχθεί ξανά. Στην διάρκεια των πέντε χρόνων που εργαζόταν για την Εταιρία, αυτή ήταν η δεύτερη προαγωγή του και μάλιστα διπλή. Δικαίως, δικαίως, αφού ήταν τυπικότερος κι εργατικότερος πάντα. Από σήμερα θα ανέβαινε δύο ορόφους επιπλέον.

Οι συρόμενες πόρτες που έκλεισαν μπροστά του, για χιλιοστά δεν του έπιασαν την μύτη.

Ο κ. Αντωνίου παρακολουθούσε μέσα από το ασανσέρ τις συρόμενες πόρτες να κλείνουν και να πλησιάζουν η μία την άλλη. Ανάμεσα τους έβλεπε τον θυρωρό που τον κοιτούσε πίσω από τα χοντρά γυαλιά του, στριφογυρίζοντας ανυπόμονα τα κλειδιά στα χέρια του και περιμένοντας να κλειδώσει το ασανσέρ. Είχε ένα καθησυχαστικό και γαλήνιο βλέμμα, σχεδόν πατρικό, ενώ ταυτόχρονα, το δεξί του πόδι χτυπούσε νευρικά το πάτωμα. Το χλωμό φως της απείθαρχης λάμπας που είχε πια σταθεροποιηθεί, αντανακλούσε θαμπά και αδύναμα στο φαλακρό μέρος του κεφαλιού του, σαν να είχε παγιδευτεί μέσα σε αυτό.

Μετά από τόσα χρόνια, η φιγούρα του θυρωρού είχε αποτυπωθεί πια στο μυαλό του κ. Αντωνίου σαν ασπρόμαυρη φωτοτυπία, μια από τις πολλές που βρισκόντουσαν πάνω στο γραφείο του. Κάποιες άσπρες τρίχες από τα λίγα μαλλιά που είχαν απομείνει στα πλάγια του κεφαλιού του θυρωρού και πέφταν στο κουστούμι του, ήταν σαν ενοχλητικές ατέλειες που οφείλονταν στην κακή χρήση του φωτοτυπικού μηχανήματος. Μέσα από το σακάκι του φαινόταν το μπεζ πουκάμισο και η μαύρη γραβάτα, ενώ το παπούτσι του δεν σταματούσε να χτυπά το πάτωμα. Ο κ. Αντωνίου το άκουγε σαν παλμικό χτύπο, να δίνει ρυθμό και να πάλλει τους τοίχους γύρω του. Η ένταση του αυξανόταν προοδευτικά.

Κάτι βαρύ και ογκώδες ξεροκατέβηκε μέσα στο λαιμό του κ. Αντωνίου.

Όσο παρακολουθούσε τις πόρτες να κλείνουν, τα δάχτυλα των ποδιών του μαζεύτηκαν και έσφιξαν μεταξύ τους, τόσο πολύ, ώστε το μπροστινό μέρος των παπουτσιών του άρχισε να φουσκώνει, τόσο που τελικά σχεδόν τα ανασήκωνε στον αέρα. Στο χέρι που κρατούσε τον χαρτοφύλακα του, ο αντίχειρας έτριβε με δύναμη την πλαστική χειρολαβή, πηγαίνοντας γρήγορα μπρος πίσω, και σκάβοντας ακόμα περισσότερο το αυλάκι που είχε ήδη αρχίζει να σχηματίζεται πάνω της.

Αφοσιωμένος πλήρως στην καριέρα του, καταπολεμούσε την κλειστοφοβία του για πέντε ολόκληρα χρόνια. Η δίκαιη και κατανοητή από όλους στάση της Εταιρίας στο θέμα της ασφάλειας που απέκλειε την χρήση σκάλας, ήταν μια δυσκολία που δεν μπορούσε να μειώσει την επιθυμία του να ανήκει και να εργάζεται για αυτήν. Δεν υπήρχε υπάλληλος που να μην θεωρούσε αναξιοπρεπέστατο το γεγονός να βρεθεί κάποιος σε όροφο που δεν ανήκει, έστω κι από λάθος. Και ο ίδιος φυσικά θα το θεωρούσε απαράδεκτο να μην υπάρχει αυστηρότητα και σιδερένια πειθαρχία σε αυτό το θέμα. Σε τελική ανάλυση, το ασανσέρ ήταν μια μικρή ηθική ανταμοιβή, που ξεδιάλυσε τον σωρό κι οδηγούσε τον καθένα εκεί που του άξιζε. Και ο κ. Αντωνίου, με την απaráμιλλη εργατικότητα που έδειχνε κατά την διάρκεια της πρωινής, απογευματινής και νυχτερινής του εργασίας, είχε κερδίσει επάξια το δικαίωμα να ανεβαίνει δύο ορόφους ακόμα. Ειδικά σήμερα, που είχε επιτέλους προαχθεί ξανά κι αναλάμβανε καινούργια χρέη, αισθανόταν την υποχρέωση να εργαστεί ακόμα πιο εντατικά. Και παρόλο που αδυνατούσε να εκμεταλλευτεί τον χρόνο στο ασανσέρ ώστε να σκέφτεται και να επιλύει θέματα της εργασίας του, αν μπορούσε κάποια στιγμή να αξιοποιήσει την υπερδιέγερση που του προκαλούσε ο φόβος ώστε με την αυξημένη οξυδέρκεια να λύνει δυσκολότατα προβλήματα της δουλειάς του, θα ήταν ένα θαυμαστό επίτευγμα. Φυσικά, δεν είχε μιλήσει σε κανέναν για την αδυναμία του, αν και αυτό θα αποδείκνυε ακόμα περισσότερο την αποφασιστικότητα του και την θέληση του, προσόντα σημαντικότερα για όποιον έχει φιλοδοξίες.

Αν και στην αρχή είχε δυσκολευτεί πάρα πολύ να συγκρατεί την φοβία του, με το πέρασμα των χρόνων είχε μάθει πια να ζει με αυτόν τον καθημερινό εφιάλη. Τον διευκόλυνε κάπως το γεγονός να βρίσκεται με λιγότερα από έξι άτομα εκεί μέσα και γι' αυτό σχεδόν καθημερινά ήταν ο τελευταίος που έμπαινε στο ασανσέρ. Εκμεταλλευόμενος τον κανονισμό της Εταιρίας πως μόνο οι τελευταίοι μπορούν να μπουν σε αυτό χωρίς να έχουν συμπληρώσει εξάδα, πάντα έβρισκε τρόπους να βγαίνει από την γραμμή με τους στοιχισμένους υπάλληλους ώσπου να βρεθεί στο τέλος της. Φυσικά, κανένας δεν τον ανάγκαζε να βρίσκει δικαιολογίες κάθε φορά, θα μπορούσε απλά να μετακινηθεί εκεί χωρίς καμία απολύτως πρόφαση, αφού η Εταιρία μπορεί να έχει αυστηρούς κανονισμούς αλλά δεν υποχρεώνει κανέναν να τους ακολουθήσει. Σίγουρα όμως ζυγίζει πολύ προσεκτικά την καλή θέληση των εργαζομένων να προσαρμοστούν στις απαιτήσεις της. Και ο κ. Αντωνίου ενδιαφερόταν πολύ για την σταδιοδρομία του.

Οι ανοιχτές πόρτες μπροστά του βέβαια, ήταν καθημερινά μια δοκιμασία που έπρεπε να αντιμετωπίσει πάση θυσία. Η πίεση που αισθανόταν στο μικρό κι ασφυκτικό κουβούκλιο του ασανσέρ ήταν σαν μηχανική πρέσα που τον ωθούσε με δύναμη προς την έξοδο. Η επιμονή όμως και το πείσμα του τον κρατούσαν ακίνητο και τελικά δεν έβγαινε ποτέ έξω. Αντ' αυτού, από την στιγμή που οι πόρτες ξεκινούσαν να κλείνουν, ότι έβλεπε ανάμεσα τους άρχισε να τον πλησιάζει και να μεγαθύνεται, σαν από αντίδραση. Δεν ήταν μια πραγματική κίνηση, ήταν ένα παιχνίδισμα του μυαλού του κ. Αντωνίου που το προκαλούσε η ανάγκη του να βγει έξω. Ότι έβλεπε ήταν κάτι σαν φωτογραφία που ερχόταν όλο και πιο κοντά στα μάτια του. Και όσο περισσότερο σμίγαν οι πόρτες, τόσο περισσότερο αυτή διαστελλόταν.

Και στο κέντρο της, όπως κάθε ημέρα, βρισκόταν ο θυρωρός.

Είχε φτάσει πια τόσο πολύ κοντά στα μάτια του, που ο κ. Αντωνίου έβλεπε μόνο το κεφάλι τού θυρωρού, από τον καλοσιδερωμένο γιακά και πάνω. Το πορώδες πρόσωπο τού κ. Χαρίτου, αν και φρεσκοζυρισμένο, είχε τόσο πυκνές και σκληρές τρίχες που έμοιαζε σχεδόν πάντα αξύριστος. Τα φρύδια του ήταν πυκνά κι ενωμένα μεταξύ τους κάτω από το ψηλό κούτελο, που φαινόταν ακόμα μεγαλύτερο εξαιτίας της φαλάκρας του. Μπροστά από τα ήρεμα μάτια του, τα ασημένια γυαλιά με τον χοντρό σκελετό μονοπωλούσαν την προσοχή του κ. Αντωνίου. Γιατί στο τέλος έφταναν τόσο κοντά του, που μέσα από το καθρέπτισμα τους ο κ. Αντωνίου προσπαθούσε με εξαιρετικό ενδιαφέρον να διακρίνει τις κινήσεις του κ.

Φωτάκη και του κ. Χαραλαμπίδη πίσω του. Από το σχεδόν κλειστό στόμα του θυρωρού, μια μικρή και σκοτεινή χαραμάδα, μπορούσε να ακούσει τις λέξεις που βγαίνουν αργά και ψιθυριστά.

Οι συρόμενες πόρτες έκλεισαν τελείως.

«Υπολογιζόμενες στάσεις... κ. Φωτάκης, όροφος πρώτος...» είπε το μεγάφωνο πάνω από την κονσόλα του ασανσέρ, «κ. Χαραλαμπίδης, όροφος δεύτερος... κ. Αντωνίου, όροφος τέταρτος...». Η φωνή ήταν αυστηρή, επαγγελματική, αλλά και ακαθόριστη. Δεν μπορούσες να διακρίνεις αν είναι αντρική ή γυναικεία κι έμοιαζε να προέρχεται από κάποιο μακρινό υπόγειο. Στην κονσόλα δεν υπήρχαν καθόλου κουμπιά πλοήγησης, αφού δεν υπήρχε λόγος να ορίζεται η διαδρομή του ασανσέρ από τους υπαλλήλους. Η μετακίνησή τους με αυτό κατά την είσοδο και την έξοδο ήταν αυτόματη και προκαθορισμένη, μια εσωτερική διαδικασία που ελεγχόταν μόνο από την Εταιρία.

Με ένα σύντομο και κοφτό τράνταγμα σαν λόξυγκας, το ασανσέρ ξεκίνησε την ανοδική του πορεία.

Ο τρόπος που λειτουργούσε ήταν λίγο ιδιόρρυθμος. Για να εξυπηρετηθεί ο τεράστιος όγκος των εργαζομένων που περίμεναν στο ισόγειο, έπρεπε να ελαχιστοποιηθεί στο μέγιστο δυνατό ο χρόνος μεταξύ δύο διαδοχικών παραλαβών τους από αυτό. Οι μακρινές διαδρομές όμως μεταξύ των δεκάδων ορόφων της Εταιρίας καθιστούσαν απαγορευτική και ασύμφορη τέτοια καθυστέρηση. Η ανεπάρκεια ενός μόνο ασανσέρ αλλά και το κόστος συντήρησης περισσότερων, οδήγησε στην λύση των πολλών θαλάμων στο ίδιο φρεάτιο. Πολλοί θάλαμοι συνδέονταν στον ίδιο μηχανισμό ανέλκυσης, κρεμασμένοι διαδοχικά, ο ένας μετά τον άλλον, και κάνοντας μια περίπου κυκλική πορεία, ανέβαιναν από το ισόγειο στον τελευταίο όροφο και μετά ξανά κάτω. Ήταν κάτι σαν εξελιγμένη ρόδα του λούνα παρκ, προσαρμοσμένη στις ανάγκες της Εταιρίας.

«Τις λίγες μέρες που έχω την τιμή να εργάζομαι για την Εταιρία» είπε ο κ. Φωτάκης απευθυνόμενος στον κ. Χαραλαμπίδη, «έχω μείνει πραγματικά άφωνος από την άριστη λειτουργικότητα της. Είναι ένα φανταστικό επίτευγμα, αντάξιο του ονόματος και του κύρους της». Συνήθιζε σαν καινούργιος που ήταν να πιάνει μικρές κουβέντες μέσα στο ασανσέρ, ώστε να αρχίσει να γνωρίζει τους συναδέλφους του, καλλιεργώντας ίσως και μερικές χρήσιμες φιλίες.

«Καθετί στην Εταιρία είναι καταστάλαγμα γνώσης και σκληρής προσπάθειας εκατοντάδων εργαζομένων που δουλεύουν για αυτήν» απάντησε πρόθυμα ο στρογγυλός κ. Χαραλαμπίδης. «Κυρίως όμως των υψηλών στόχων που θέτουν κάθε φορά οι ανωτέροι μας. Οποτε επιτυγχάνουμε το επιθυμητό αποτέλεσμα, το κρατάμε μέχρι να μπορέσουμε να το βελτιώσουμε κι άλλο. Η προσπάθεια για εξέλιξη, βλέπετε, δεν σταματά ποτέ εδώ μέσα, αγαπητέ κ. Φωτάκη».

Ο κ. Φωτάκης μάζησε λίγο το στόμα του από μέσα, σκεπτόμενος.

«Κι εσείς; Πώς είναι η δικιά σας εξέλιξη στην Εταιρία;» τον ρώτησε τελικά. «Γιατί είναι φανερό στα μάτια μου πως έχετε πολύ μεγάλο μέλλον μπροστά σας».

Ο κ. Χαραλαμπίδης, παρόλο που στεκόταν στητός και καμαρωτός όπως και οι υπόλοιποι, συνέφιασε λίγο.

«Η αλήθεια είναι πως δυστυχώς δεν τα έχω καταφέρει μέχρι στιγμής όπως θα ήθελα» του απάντησε με ειλικρίνεια και τα βλέφαρα του πετάρισαν στενάχωρα. «Πολύ γρήγορα πήρα προαγωγή στον δεύτερο όροφο της Εταιρίας λόγω της αφοσιωμένης μου εργασίας αλλά τα επόμενα χρόνια έμεινα στάσιμος. Όμως, έχω πολλαπλασιάσει την προσπάθειά μου και είμαι σίγουρος πως αυτό έχει γίνει αντιληπτό, έχω εμπιστοσύνη. Και μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως...» συνέχισε ο κ. Χαραλαμπίδης κι έκανε μια μικρή ανάλυση της άποψής του για το θέμα.

Ο κ. Φωτάκης όμως δεν έδωσε προσοχή στα όσα του είπε στην συνέχεια και δεν τα άκουσε, γιατί τα βρήκε ασήμαντα και αδιάφορα. Παρόλα αυτά, περίμενε να τελειώσει τις φράσεις του πριν ξαναπάρει τον λόγο ο ίδιος.

«Δηλαδή πόσα χρόνια έχετε να ανεβείτε επίπεδο;»

«Δώδεκα...»

«Ααα, μάλιστα... Λοιπόν, νομίζω πως είναι απλά θέμα συγκυριών κ. Χαραλαμπίδη. Ο ανταγωνισμός προφανώς είναι μεγάλος στην Εταιρία αλλά τα προσόντα σας είναι εμφανέστατα, ακόμα και σε μένα που είμαι καινούργιος. Είμαι σίγουρος πως θα τα καταφέρετε σύντομα, παρά τα πολλά χρόνια που παραμένετε στην ίδιο όροφο».

«...» απάντησε λίγο μελαγχολικά μα χωρίς καθόλου ειρωνεία ο κ. Χαραλαμπίδης. Τα λόγια του όμως παρέμεναν χωρίς ενδιαφέρον.

«Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... Εγώ πάντως, είμαι σίγουρος πως η δικιά μου εργασία θα δώσει αποτελέσματα πολύ γρήγορα».

«...»

«Φυσικά, φυσικά...»

«...»

«Ναι, βέβαια...»

«...;»

Ο κ. Φωτάκης δεν απάντησε σε αυτό αλλά ούτε και ήθελε να συνεχίσει άλλο αυτή την βαρετή συζήτηση. Ο χρόνος ήταν πολύτιμος για να τον σκορπά σε ανώφελες κουβέντες. Εξάλλου, είχε προσέξει κάτι ιδιαίτερα περίεργο. Γιατί καθόλη την διάρκεια της μικρής του συνομιλίας με τον κ. Χαραλαμπίδη, μιλούσε με αυτόν αλλά το βλέμμα του το είχε συνεχώς στραμμένο προς τον κ. Αντωνίου και τον παρατηρούσε. Δεν ήταν εύκολα αντιληπτό κι ίσως να ήταν και η ιδέα του, αλλά ο κ. Αντωνίου ελαφρώς έτρεμε.

Ο φωτισμός μέσα στο ασανσέρ ήταν χαμηλός και προερχόταν από θαμποκίτρινες λάμπες τοποθετημένες ψηλά, κοντά στην οροφή και μέσα στα τοιχώματα. Τα λεία τοιχώματα είχαν ένα σκούρο και μουντό χρώμα ανοξειδωτου μετάλλου, που παραμόρφωνε τους κατοπτρισμούς των επιβατών εξαιτίας των οριζόντιων, ανάγλυφων ραβδώσεων που είχαν σε όλο τους το μήκος και πλάτος. Πάνω πάνω, υπήρχε ο εξαερισμός. Αν δεν υπήρχε αυτός, ο κ. Αντωνίου με δυο τρεις αναπνοές θα είχε αδειάσει όλο το οξυγόνο του θαλάμου, τόσο βαθειά εισέπνεε από την στιγμή που έκλειναν οι πόρτες. Το στήθος του φούσκωνε και τέντωνε στα όρια το ήδη στενό σακάκι του καθώς με απληστία τραβούσε τον αέρα και τον στερούσε από τους υπόλοιπους συνεπιβάτες. Η ανάσα του, που έβγαινε με φόρα από την μύτη του, έπεφτε πάνω στο μέταλλο της πόρτας που βρισκόταν χιλιοστά μπροστά του και σχημάτιζε λεκέδες υγρασίας. Αν μπορούσε να κουνήσει τα χέρια του, θα κρατούσε με το δάκτυλο του επαγγελματικές σημειώσεις εκεί.

Με τις άκρες των ματιών του παρακολουθούσε στις ραβδώσεις των τοίχων τους παραμορφωμένους κατοπτρισμούς του κ. Φωτάκη και του κ. Χαραλαμπίδη, να στέκονται πίσω του και να συζητάνε για θέματα της δουλειάς. Μπορούσε να καταλάβει πως η ματιά του κ. Φωτάκη ήταν καρφωμένη συνεχώς πάνω του ενώ το μικρό του χαμόγελο έπαιρνε μια τερατώδη διάσταση στον τοίχο καθώς άκουγε τον συνομιλητή του. Η στρογγυλή φιγούρα του κ. Χαραλαμπίδη έμοιαζε σαν μια μεγάλη ξεφούσκωτη μπάλα, που την είχαν κλωστήσει από όλες τις μεριές δεκάδες πόδια, αλλά παρόλα αυτά στεκόταν ακόμα όρθια, με ένα στραπατσαρισμένο χαρτοφύλακα στο χέρι. Αν και στην πραγματικότητα καθόντουσαν κι οι δυο ακίνητοι, ο παλμικός χτύπος του ποδιού του θυρωρού είχε ακολουθήσει τον κ. Αντωνίου εδώ μέσα και συνέχισε να δονεί τους τοίχους του ασανσέρ, και μαζί τις φιγούρες των συνεπιβατών του πάνω τους. Ήταν μια συνεχής και διαρκώς επιταχυνόμενη κίνηση των ειδώλων τους, που τον πλησίαζαν απότομα και αμέσως απομακρυνόντουσαν κι επέστρεφαν στην θέση τους, περιμένοντας τον επόμενο χτύπο.

Για κάποιο λόγο όμως, αυτός ο χτύπος επαναλαμβανόταν όλο και πιο γρήγορα σήμερα, γρηγορότερα απ'ότι συνήθως. Ενώ είχε μάθει καλά την εξέλιξη της φοβίας του και τις αντιδράσεις του οργανισμού του, η χαρά της προαγωγής από τη μία και η αγωνία για τους δύο επιπλέον ορόφους που θα ανέβαινε μέσα στο ασανσέρ από την άλλη, του προκαλούσαν μια μικρή αναταραχή που τον αναστάτωνε. Στο στομάχι του παιζόταν πετροπόλεμος και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, στους ρυθμούς του γνωστού παλμού, που η ίδια προκαλούσε.

Δεν επέτρεπε όμως στον εαυτό του να κινηθεί. Ο έλεγχος των αντιδράσεων του ήταν κάτι παραπάνω από αναγκαίο να μείνει στην δικιά του βούληση. Ακόμα και τις βαθιές εισπνοές τις έπαιρνε όσο πιο αθόρυβα και διακριτικά μπορούσε. Γιατί ο πανικός που καταλάμβανε το μυαλό του σιγά σιγά, απειλούσε να κυριαρχήσει και στο σώμα του. Δεν μπορούσε να το αφήσει να ξεσπάσει σε σπασμωδικές κινήσεις, ακόμα κι όταν με την φοβισμένη φαντασία του έβλεπε την οροφή του ασανσέρ να σπάει με έναν απότομο κρότο, και, ξεκολλώντας από τα πλαϊνά τοιχώματα, να τον συνθλίβει με δύναμη και να τον αφήνει για πάντα έναν άνεργο και αποτυχημένο σακάτη. Μια περαστική σκέψη ήταν κι αυτή, όπως και τόσες άλλες που θα τον ταλαιπωρούσαν στην διάρκεια της ανάβασης. Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν συνέβαινε τίποτα, καμία εφιαλτική εικόνα από αυτές που τον βασανίζουν δεν είχε πραγματοποιηθεί, τόσες και τόσες φορές που είχε μπει εδώ μέσα. Αρκούσε να μένει ακίνητος και ψυχραιμός μέχρι το τέλος της διαδρομής, κρατώντας τον έλεγχο του σώματος του.

Το να σκέφτεται τα επιτεύγματα του μέχρι τώρα στην Εταιρία ήταν μια διέξοδος ώστε να απεγκλωβίζει την σκέψη του και να την στρέφει προς άλλες κατευθύνσεις. Η περικοπή του κόστους, για παράδειγμα, που απέφερε στην Εταιρία η ιδέα του για το κόντυμα των παντελονιών ήταν και η αιτία για την πρώτη του προαγωγή, που τον ξεχώρισε αμέσως από τον σωρό των υπολοίπων εργαζομένων. Την είχε συλλάβει εδώ μέσα, παρακολουθώντας τους συνεπιβάτες του την στιγμή που ξεκινούσε η διαδρομή του ασανσέρ. Ήταν από τις πρώτες φορές που το χρησιμοποιούσε, με τους εφιάλτες του πρώτου καιρού, τότε που είχε συνεχώς την αίσθηση πως ανέβαιναν μόνο τα ρούχα τους προς τα πάνω, ενώ το σώμα παρέμενε καρφωμένο στο ισόγειο. Έβλεπε σιγά σιγά τα πόδια τους να ξεγυμνώνονται καθώς το παντελόνι τραβιόταν όλο και πιο ψηλά, λες και μόνο τα ρούχα ανήκαν στους άλλους ορόφους.

Η συζήτηση πίσω του διακόπηκε, και μαζί με αυτήν και οι σκέψεις του, καθώς μια κίνηση ξέφυγε από το στερεότυπο πήγαινε – έλα των ειδώλων στους ραβδωτούς τοίχους. Αυτή η κίνηση ξύπνησε μέσα του μια καινούργια φοβία, χειρότερη από τις άλλες.

Ήταν το ελεύθερο χέρι του κ. Φωτάκη, που άρχισε να σηκώνεται αργά και σταθερά προς την μεριά του. Ο κ. Αντωνίου είχε προσέξει πως δεν είχε πάρει το βλέμμα του ούτε μια στιγμή από πάνω του, από την στιγμή που βρέθηκαν οι τρεις τους εκεί μέσα. Καθώς είχε αντιληφθεί πως άστραψαν τα μάτια του προηγουμένως με βουλιμία όταν προσπάθησε να τον βάλει στην συζήτηση ο κ. Χαραλαμπίδης, ήταν βέβαιος πως λιμπιζόταν το ολοκαίνουργιο κουστόμι του. Και τώρα, το χέρι του σηκωνόταν απειλητικά, παραμορφωμένο μέσα από τα τοιχώματα, και με τα δάχτυλα λυγισμένα με νεύρο κατευθυνόταν προς αυτόν.

Ήθελε να του πάρει το σακάκι.

Αυτή η απειλή πίσω από την πλάτη του, που δεν σταματούσε να σηκώνεται προς αυτόν, ήταν μια ύπουλη αρπάγη, που απειλούσε να του κλέψει το τριών τόνων λιγότερο μαύρο κουστόμι του, που με τόσο κόπο και προσπάθεια είχε κερδίσει. Σηκωνόταν και σηκωνόταν ώσπου, στο ύψος λίγο πιο κάτω από τον δεξί του ώμο, πέρασε αγγίζοντας τον ελαφρά, συνέχισε να κινείται έτσι αργά μερικά εκατοστά πάνω του, σαν επίβουλο και υποχθόνιο χάδι, και τελικά ανυψώθηκε στον αέρα.

Ο κ. Αντωνίου σταμάτησε να αναπνέει ενώ ο κ. Φωτάκης έβλεπε τα γουρλωμένα μάτια του ανωτέρου του πάνω στην μεταλλική πόρτα, να παρακολουθούν με αγωνία την κίνηση του χεριού του.

Η παλάμη του κατέβηκε και προσγειώθηκε στο ώμο του κ. Αντωνίου.

«κ. Ανννττωωωνννιου, εισσττεε κααααλλλαααααα;»

Ο κ. Φωτάκης κρατούσε το χέρι του εκεί και τον κοιτούσε σαστισμένα. Ο κ. Αντωνίου όντως έτρεμε αλλά δεν φαινόταν να κάνει κάποια άλλη κίνηση, ούτε κι αντέδρασε καθόλου μόλις τον άγγιξε. Υπήρξε μόνο ένα ανεπαίσθητο μάζεμα των χεριών του πάνω στα πλευρά του. Κατά τ'άλλα ήταν μαρμαρωμένος, οι μυς του ήταν όλοι τσιταρισμένοι, και στα μάγουλα είχε αποτυπωθεί το σχήμα των σφιγμένων σαγονιών του. Αν τον κουνούσε λίγο, θα ταλαντωνόταν αλύγιστος, σαν ντουλάπα αρχαιοθέτησης.

Γεμάτος απορία και υποψιαζόμενος πως κάτι δεν πάει καλά, έστριψε τα θολά του μάτια προς τον κ. Χαραλαμπίδη. Αυτός του ανταπέδωσε μια γρήγορη κι ανήσυχη ματιά αλλά δεν σάλεψε από την θέση του.

«...»

Ξεκίνησε να λέει επιφυλακτικά αλλά ο κ. Φωτάκης ξαναγύρισε το κεφάλι του μπροστά.

Έτσι που στεκόταν πίσω από τον ανώτερο του και τον κρατούσε από τον ώμο, δεν μπορούσε να δει καλά το πρόσωπο του, παρά μόνο μέσα από την μεταλλική πόρτα. Δεν τον βοηθούσε και το ύψος του, μιας κι ήταν πιο κοντός από τον κ. Αντωνίου. Αισθανόταν όμως καθαρά το τρέμουλο που προερχόταν από το κορμί του και διέκρινε και κάποιες σταγόνες ιδρώτα στον κατακόκκινο λαιμό του. Ήταν φανερό πως κάτι άσχημο συνέβαινε στον κ. Αντωνίου.

Μην ξέροντας τι να κάνει, άφησε να περάσουν μερικές ακόμα στιγμές αμηχανίας.

Τελικά, έσκυψε λίγο προς το μέρος του:

«κ. Ανννττωωωννιου, εισσπτεε καααααλλλαααααααααααααααα;»

Ο κ. Αντωνίου όμως δυσκολευόταν πολύ να καταλάβει τις φράσεις των άλλων μέσα στο ασανσέρ, αφού αυτές έφταναν στα αυτιά του με μια κυματοειδή μορφή. Ο παλμός τους συγχρονιζόταν με τον παλμό των τοίχων και του ποδιού του θυρωρού. Πότε αργά και χαμηλά, πότε δυνατά κι απότομα, τον χτυπούσαν παλινδρομικά στα τύμπανα των αυτιών του, αφήνοντας πίσω τους ένα δυσνόητο συρφετό ήχων κι ακατανόητων φθόγγων.

Ο κ. Φωτάκης έκανε διστακτικά ένα δυο βήματα και τον πλησίασε από το πλάι. Με κατάπληξη, έμεινε άφωνος καθώς αντίκρισε το πλημμυρισμένο του πρόσωπο – όσο μπορούσε δηλαδή να διακρίνει από αυτό, αφού η ανασηκωμένη μύτη του κ. Αντωνίου παρέμενε σχεδόν κολλητά με την πόρτα.

«Μα κ. Αντωνίου!... Εσείς είστε άρρωστος! Είσαστε μούσκεμα στον ιδρώτα!» ψέλλισε πραγματικά ανήσυχος. Το μισοχαμόγελο του τρεμόπαιξε με αγωνία.

«Έχετε ταχυπαλμία κ. Αντωνίου; Όχι;... Πώς όχι; Οι φλέβες στον λαιμό σας χτυπούν σαν τρελές! Πάνε να σπάσουν! Εσείς δεν μπορείτε να τις δείτε αλλά... κ. Αντωνίου!... κ. Αντωνίου!...κ. Χαραλαμπίδη, εσείς δεν λέτε τίποτα;»

«...»

«... κ. Αντωνίου!... κ. Αντωνίου!...»

Δοκίμασε να μπει ανάμεσα στο φοβισμένο σώμα και την πόρτα για να μπορέσει να τον δει καλύτερα αλλά δεν τα κατάφερε έτσι κοντά που ήταν το ένα με το άλλο. Ταυτόχρονα όμως δεν ήθελε και να ενοχλήσει τον ανώτερο του σπρώχνοντας τον, ούτε καν διανοούταν κάτι τέτοιο. Ξαναγύρισε λοιπόν στο πλάι.

Κρατώντας πάντα το αριστερό του χέρι στον ώμο, άφησε γρήγορα τον χαρτοφύλακα του στο δάπεδο και, αφού ελευθέρωσε έτσι το δεξί του χέρι, το έφερε στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του – του δικού του, όχι του κ. Αντωνίου. Με νευρικές και ταραγμένες κινήσεις άρχισε να ψαχουλεύει μέσα σε αυτή και, παρόλο που ήταν πολύ απλό, λόγω της ταραχής του δυσκολεύτηκε πολύ μέχρι να βγάλει το μαντήλι που έψαχνε. Τελικά το ξετρώπωσε, το έβγαλε έξω κι άρχισε να το τινάζει δυνατά, για να ξεδιπλωθεί. Κανά δύο φορές μάλιστα του ξέφυγε από το χέρι, το γράπωσε όμως με σβελτάδα στο αέρα πριν του πέσει στο πάτωμα.

«...κ. Αντωνίου!... κ. Αντωνίου!...» μονολογούσε διαρκώς, καθώς προσπαθούσε μία να μπει ανάμεσα σε αυτόν και τις πόρτες και μία επιστρέφοντας ξανά στο πλάι, ψάχνοντας να βρει την κατάλληλη θέση για να σκουπίσει τον ιδρώτα από το πρόσωπο τού ανωτέρου του. Το αριστερό του χέρι εξακολουθούσε να τον κρατάει από τον ώμο.

«...κ. Αντωνίου!... κ. Αντωνίου!... Πώς θα δουλέψετε τώρα!... Όχι! Όχι!... Πώς θα δουλέψετε έτσι!... Χρειάζεστε ένα γιατρό!... Ένα γιατρό!... κ. Αντωνίου!... κ. Αντωνίου!...»

Ακόμα και ο κ. Αντωνίου απόρησε με την ταραχή που έδειχνε ο κ. Φωτάκης. Παρόλο που ήταν πεπεισμένος πως αυτός ο καινούργιος υπάλληλος ήταν ένας ανταγωνιστής που παραδοκούσε για την θέση του, έδειχνε μια αληθινή αγωνία και ήταν βαθιά αναστατωμένος. Σίγουρα δεν του άρεσε καθόλου που, χωρίς κανένα λόγο, είχε το χέρι του πάνω στον ώμο του, αλλά η προσπάθεια να του σκουπίσει το πρόσωπο, παρόλο που μπορεί να ήταν επιφανειακή και παραπλανητική, ήταν ωστόσο καλοδεχούμενη. Και όσο κι αν στην αρχή δυσφόρησε με την συμπεριφορά του κ. Φωτάκη, που απειλούσε με αυτήν να αποκαλύψει την

αδυναμία του, κόντευε να πνιγεί από τον ίδιο του τον ιδρώτα και, έστω και μια προσωρινή απαλλαγή από αυτό το μαρτύριο, θα ήταν αναζωογονητική.

Κι έτσι, μόλις ο κ. Φωτάκης ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και βρήκε τελικά μια θέση που τον βόλευε, δεν του αντιστάθηκε καθόλου καθώς τον έβλεπε να σηκώνει το μαντήλι του για να τον καθαρίσει. Άρχισε να αναπνέει ξανά και - χωρίς να το δείξει φυσικά - περίμενε καρτερικά αυτή την μικρή ανακούφιση. Άκουγε τον κ. Φωτάκη να μουρμουρά κουβέντες που δυσκολευόταν πολύ να καταλάβει κι έβλεπε το ρουφηγμένο στόμα του να ανοιγοκλείνει σαν πεινασμένο, αλλά δεν υπήρχε πραγματικά κίνδυνος. Μάλιστα, θα ήθελε να κάνει λίγο πιο γρήγορα.

Λίγα εκατοστά όμως πριν το μαντήλι ακουμπήσει το μέτωπο του, ακούστηκε ένας γνώριμος ήχος.

«Ντινγκ!»

«Όροφος πρώτος...» ανακοίνωσε το μεγαφώνάκι του ασανσέρ.

Ο κ. Φωτάκης έστριψε απότομα το κεφάλι του προς τις πόρτες που άνοιγαν και τις κοίταξε ξαφνιασμένος, και λίγο μπερδεμένος. Ανάμεσα τους ξεπρόβαλε ένας διάδρομος, δεξιά κι αριστερά γραφεία που χάνονταν στο βάθος και, μέσα σε αυτά, δεκάδες κουστουμαρισμένοι υπάλληλοι προσηλωμένοι στα τερματικά τους. Το πρόσωπο του έγινε μια χαζή απορία. Κοίταξε τον καταϊδρωμένο κ. Αντωνίου και μετά ξανά τον διάδρομο.

«Αυτός είναι ο όροφος μου» είπε τελικά με μια πολύ ψύχραιμη φωνή. Η ταραχή του είχε εξαφανιστεί. «Πρέπει να πάω στην εργασία μου».

Και σαν να μην είχε συμβεί τίποτα από τα προηγούμενα, έβαλε το αχρησιμοποίητο μαντήλι στην τσέπη του, έστρωσε με τουπέ το κουστούμι του, πήρε τον χαρτοφύλακα του, και με περήφανο όσο και άγνογα στυλιζαρισμένο ύφος, έφυγε.

Ο ανοιχτός χώρος στο παγωμένο φως του διαδρόμου τραβούσε τον κ. Αντωνίου με μια σχεδόν ακαταμάχητη δύναμη προς τα έξω. Θα μπορούσε ίσως και να τον είχε βγάλει τελείως από το ασανσέρ αν τα πόδια του δεν είχαν παραμείνει με πείσμα ασάλευτα στην θέση τους. Ο προθάλαμος μπροστά του ήταν ξαλάφρωμα για αυτόν, και αυτή η στιγμή αδυναμίας τον έβρισκε να αντιστέκεται ανάμεσα στην ανάγκη να βγει και την επιθυμία να μείνει.

Το κεφάλι του δεν μπόρεσε να το συγκρατήσει: η μύτη του πρόβαλε μερικά εκατοστά από την πόρτα ρουφώντας αέρα ενώ τα μάτια του κοιτούσαν τον κ. Φωτάκη να απομακρύνεται με το ανάλαφρο περπάτημα του και να διασχίζει τον διάδρομο, τρυπώντας σε κάποιο γραφείο.

Από τους υπάλληλους που δούλευαν με φρενήρης ρυθμούς πίσω από τα γυάλινα γραφεία τους, κανένας δεν σήκωσε τα μάτια για να τον κοιτάξει. Οι περισσότεροι εργαζόντουσαν ακατάπαυστα και πληκτρολογούσαν με ταχύτητα στους υπολογιστές τους. Υπήρχαν βέβαια και μερικοί που δούλευαν κάπως λιγότερο. Αυτοί, ήταν υπάλληλοι που είχαν υποβιβαστεί από ανώτερους ορόφους αλλά και μερικοί καινούργιοι, που δεν είχαν ιδιαίτερα αναπτυγμένο το αίσθημα της εργασίας, ούτε ήταν αρκετά φιλόδοξοι. Κανείς από αυτούς δεν είχε σοβαρό μέλλον στην Εταιρία.

Ο κ. Αντωνίου είχε κάνει την θητεία του σε αυτόν τον όροφο και δεν είχε καμία πρόθεση να ξανακατέβει. Είχε περάσει με ιδιαίτερη επιτυχία από αυτό το πάτωμα κι είχε ξεφύγει από το επίπεδο των καινούργιων, των αποτυχημένων και των αργόσχολων. Όμως, είχε τόσο περισσότερο αέρα εκεί απ'ότι στο ασανσέρ, που για κάποιον με κλειστοφοβία ήταν μεγάλη πρόκληση ο χώρος του προθαλάμου, που δεν πρέπει να ξεπερνούσε τα τρία τετραγωνικά μέτρα. Θα μπορούσε ίσως να κατέβει για μια στιγμή, μόνο για να αναπνεύσει καλύτερα, προφασιζόμενος πως θέλει να επιβλέψει τον χώρο. Τα συμπτώματα της φοβίας του είχαν εκδηλωθεί τόσο γρήγορα σήμερα που τον είχαν πιάσει απροετοίμαστο, κι αυτό ήταν ένα λάθος που έπρεπε να διορθώσει γρήγορα. Αλλά το να κατέβει κάποιος με κουστούμι τριών τόνων λιγότερο μαύρο στον πρώτο όροφο ήταν τελείως ντροπιαστικό, ανάρμοστο, και αντίθετο από το πρωτόκολλο της Εταιρίας. Δεν είχε πια καμία θέση εδώ. Από την άλλη όμως, κάθε υπάλληλος της Εταιρίας είχε το καθήκον να επιβλέπει όλους τους κατωτέρους του, έτσι θα μπορούσε ίσως να δικαιολογήσει μια μικρή στάση εδώ και...

... και ίσα που πρόλαβε να τραβηχτεί μέσα καθώς οι πόρτες του ασανσέρ έκλεισαν ξανά. Η κάθετη γραμμή που σχημάτισαν μόλις ενώθηκαν μπροστά από την μύτη του, ένωσε τα δύο μισά του προσώπου του σε ένα ενιαίο ιδρωμένο προσωπείο. Ακούστηκε το γκρίνιασμα από τα εσώψυχα του μηχανισμού ανέλκυσης και το ασανσέρ συνέχισε την ανοδική του πορεία για τον δεύτερο όροφο.

Για λίγες στιγμές, όσο κράτησε η εικόνα του πρώτου ορόφου στο μυαλό του και η άπλα του προθαλάμου, αισθάνθηκε καλά. Αμέσως μετά όμως, τα τοιχώματα του ασανσέρ άρχισαν πάλι τον εφιαλτικό τους παλμό, τόσο δυνατά κι έντονα αυτή την φορά που σχεδόν τον ακουμπούσαν. Οι τέσσερις μεταλλικοί ραβδωτοί τοίχοι τον πλησίαζαν σε απόσταση αναπνοής και μόνο η σκέψη της εργασίας που τον περίμενε στο γραφείο του τούς σταματούσε από το να τον χτυπήσουν. Ψυχραιμία, σκεφτηκε, τίποτα δεν συμβαίνει στα αλήθεια... Υπομονή... ακινησία... έλεγχος... επαναλάμβανε συνεχώς από μέσα του καθώς το ασανσέρ τραβούσε τον ανηφορικό του δρόμο. Όμως, ένας διαπεραστικός βομβός που προερχόταν από το μυαλό του, τού γρατζούνιζε τα τύμπανα και το στομάχι του ανακατευτότα. Έσφιξε το δαχτυλίδι με την επωνυμία της Εταιρίας που φορούσε στο χέρι. Απέμεναν μόνο τρεις όροφοι, κι αυτός ήταν αποφασισμένος να φτάσει ψηλά.

«...»

Η αδιάλειπτη κίνηση των τοιχωμάτων, γνώριζε καλά πως θα του έφερνε ζάλη και ναυτία.

Μέχρι τώρα, αυτό συνέβαινε λίγο πριν κατέβει στον δεύτερο όροφο, κι έτσι δεν του δημιουργούσε ιδιαίτερο πρόβλημα. Σήμερα όμως, που τα πάντα είχαν επισπευθεί, το κεφάλι του άρχισε να γυρίζει σχεδόν αμέσως μόλις ξεκίνησαν από την στάση του πρώτου ορόφου. Έπρεπε επειγόντως να χρησιμοποιήσει την λογική του ώστε να καταφέρει να μείνει ακίνητος. Γιατί αν τώρα έφευγε λίγο από την θέση του, κάποιος τοίχος θα τον χτυπούσε και θα τον πέταγε στον απέναντι, που θα τον ξαναπετούσε σε κάποιον άλλον, κι έτσι θα καταντούσε ένα άθλιο μπαλάκι μεταξύ τους, αυτός, ο κ. Αντωνίου με το τριών τόνων λιγότερο μαύρο κουστόμι. Έπρεπε να σκεφτεί λογικά... Μα δεν μπορούσε επιτέλους αυτός ο θυρωρός να σταματήσει να χτυπάει το πόδι του στο πάτωμα;

«...»

Ακίνητος, έπρεπε να μείνει ακίνητος. Πώς όμως να μείνει ακίνητος όταν το ασανσέρ κουνιόταν ολόκληρο πέρα δώθε, οι τοίχοι πάλλονταν και η μορφή του στην αντανάκλαση της πόρτας δεν σταματούσε να γέρνει από δω κι από κει; Λογική, λογική... έπρεπε να σκεφτεί λογικά... Έπρεπε να συντονιστεί με την κίνηση που νόμιζε πως έπαιρνε το σώμα του... ναι... Αν αισθανόταν πως πήγαινε πίσω, αυτός έπρεπε να γύρει λίγο μπροστά, αν έγερνε δεξιά, αυτός έπρεπε να γύρει λίγο αριστερά. Όχι πολύ, λίγο. Δεν ήθελε να καταλάβει ο κ. Χαραλαμπίδης την αρρώστια του.

Μόνο λίγο, ίσα που να χαλάσει την ροπή της ζάλης του. Αλλά και πάλι θα φαινόταν η κίνηση του, θα τον έβλεπε ο κ. Χαραλαμπίδης... Δεν έπρεπε... δεν έπρεπε... Ίσως αν... ίσως αν τραγουδούσε λίγο ή σφύριζε κάποιο σκοπό, να έδινε την εντύπωση πως απλά κουνιόταν ευχάριστα! Γελοίο... γελοίο... Ο κ. Αντωνίου να τραγουδά και να χορεύει μέσα στο ασανσέρ! Μα όμως όλοι ήξεραν πόσο λάτρευε την εργασία του... θα τους φαινόταν απόλυτα φυσιολογικό να πηγαίνει στην δουλειά του σφυρίζοντας εύθυμα... Κουταμάρες... Αλλά και τι τον ένοιαζε στο κάτω κάτω της γραφής η γνώμη του κ. Χαραλαμπίδη; Αυτός δεν είχε γνώμη, δεν είχε καμία αξία, αυτός είχε πάντα στο στόμα του την γνώμη των ανωτέρων του, κι ο κ. Αντωνίου από σήμερα ήταν ανώτερος του.

«...»

Όλο κάτι μουρμούραγε από πίσω του αυτός ο κ. Χαραλαμπίδης, αλλά ο κ.

Αντωνίου δεν του έδινε καμία σημασία, έπρεπε να αντιμετωπίσει γρήγορα την ζάλη του. Εξάλλου, δεν καταλάβαινε και τι έλεγε, αλλά ούτως ή άλλως τα λεγόμενα του δεν ήταν ποτέ κάτι σπουδαίο. Κι έτσι, ο δεύτερος όροφος τον βρήκε μέσα στην ησυχία του ασανσέρ να λικνίζεται πότε μπρος πίσω, πότε δεξιά κι αριστερά, σφυρίζοντας σιγανά κάποια μελωδία, που μόνο αυτός γνώριζε. Και ο κ. Χαραλαμπίδης τον έβλεπε αλλά δεν κουνιόταν καθόλου, παρά μόνο τον κοίταζε και συνεχώς μουρμούριζε.

«Ντινγκ!»

Και μόλις οι πόρτες άνοιξαν, ο κ. Χαραλαμπίδης προσπέρασε βιαστικά κι αγχωμένα τον κ. Αντωνίου και βγήκε από το ασανσέρ αλαφιασμένος. Σταμάτησε στον προθάλαμο, πήρε κανά δυο βαθιές εισπνοές, και μόλις ηρέμησε λίγο γύρισε προς αυτόν, με πρόσωπο ιδρωμένο εξίσου με το δικό του. Τα μάτια του ήταν βουρκωμένα από τύψεις, και με πρόσωπο κατακόκκινο μπόρεσε και του ψέλλισε:

«...» «...ήθελα τόσο πολύ να σας βοηθήσω αλλά... δεν μπορώ...» «...» «...έχω κλειστοφοβία...» «...» «...θα ειδοποιήσω αμέσως τους ανωτέρους ώστε να σας βοηθήσουν...» «...»

Και γεμάτος στεναχώρια που ο ανώτερος του υπέφερε χωρίς αυτός να μπορεί να τον βοηθήσει, σκούπισε τα μάτια του με το μανίκι κι έκανε σκυφτός λίγα βήματα προς τα γραφεία. Σχεδόν αμέσως όμως σταμάτησε και ξαναγύρισε προς τον κ. Αντωνίου, λέγοντας με το στρογγυλό του στόμα δύο τελευταίες λέξεις:

«...»

Και μετά έφυγε.

Έμεινε μόνος. Όταν έκλεισαν οι πόρτες, έφερε το ελεύθερο χέρι του πάνω στην πόρτα και στηρίχτηκε σε αυτήν, σταματώντας να κουνιέται. Από την στιγμή που δεν υπήρχε άλλος εδώ μέσα, μπορούσε να φερθεί λίγο πιο ελεύθερα. Έσκυψε το κεφάλι κι ακούμπησε το μέτωπο του στο μπράτσο του ενώ οι ώμοι του έπεσαν κουρασμένοι προς τα κάτω. Είχε χρειαστεί να κάνει τεράστια προσπάθεια όταν άνοιξαν οι πόρτες. Το ότι στην θέα του δεύτερου ορόφου δεν βγήκε έξω, ήταν ότι πιο αποφασιστικό είχε κάνει μέχρι τώρα στην ζωή του. Μόνο και μόνο αυτό, σκέφτηκε, άξιζε μερικούς ορόφους προαγωγή ακόμα.

Αυτή η υπέρβαση τον οδηγούσε πια σε ανεξερεύνητα μέρη, όλα από δω και στο εξής ήταν άγνωστα για τον κ. Αντωνίου. Μετά από πέντε χρόνια, πρώτη φορά ανέβαινε σε αυτό το ύψος. Παρόλο που ζαλιζόταν ακόμα και με δυσκολία κρατούσε το κεφάλι του σε μια σταθερή θέση, σήκωσε τα μάτια του που είχαν γεμίσει πυρετό και κοίταξε το εσωτερικό του ασανσέρ.

Περίεργο.

Τα πάντα είχαν σταματήσει να κουνιούνται γύρω του και ξαφνικά δεν ακουγόταν ούτε ένας ήχος. Τα τοιχώματα δεν πάλλονταν πια και ο βομβός στα αυτιά του είχε σβήσει. Το ασανσέρ συνέχιζε κανονικά την πορεία του για τον τρίτο όροφο αλλά υπήρχε μια περίεργη, απόλυτη ησυχία και μια πρωτοφανής ακινησία. Δεν άκουγε ούτε την αναπνοή του, η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα αλλά αθόρυβα. Το ασανσέρ φαινόταν να πλέει σε πελάγη σιωπής. Παρόλα αυτά, αυτός πνιγόταν όλο και περισσότερο.

Και τότε κατάλαβε.

Στην αρχή το αισθάνθηκε στο χέρι που ακουμπούσε την πόρτα και που ξαφνικά άρχισε να βρίσκει μια μεγάλη αντίσταση. Μετά, έκανε δυο βήματα πίσω για να μπορέσει να κρατηθεί όρθιος, καθώς η πόρτα ερχόταν προς το μέρος του, σπρώχνοντας του το χέρι που την κρατούσε. Αλλά μέσα στην ζάλη του, και καθώς ήταν τελείως μόνος και δεν υπήρχε κανένας να τον στηρίξει, παραπάτησε κι έπεσε στο δάπεδο. Και ενώ από την πτώση του θα έπρεπε να είχε βρεθεί κανονικά στην μέση του ασανσέρ, η πλάτη του χτύπησε δυνατά στον πίσω τοίχο κι ο χαρτοφύλακας τού έφυγε από το χέρι. Έντρομος, συνειδητοποίησε πως οι τέσσερις τοίχοι του ασανσέρ πλησίαζαν μεταξύ τους και ο χώρος διαρκώς λιγόστευε. Η αναπνοή του είχε αρχίσει να στερεύει, καθώς δύσκολα έβρισκε πια τον αναγκαίο αέρα.

«Δεν είναι αλήθεια» τραύλισε, «δεν είναι αλήθεια... εγώ το προκαλώ, το φαντάζομαι λόγω της καταραμένης φοβίας μου...» είπε, και άπλωσε απεγνωσμένα τα χέρια τριγύρω για να επιβεβαιώσει πως υπήρχε ελεύθερος χώρος.

Δυστυχώς όμως, ήταν αλήθεια, τουλάχιστον για αυτόν. Γιατί τα δάκτυλα του άγγιζαν τους κρύους τοίχους, που αθόρυβα και σταθερά

έσφιγγαν τον κλοιό τους γύρω του, και η ψύχρα τα διαπέρασε, γεμίζοντας την ψυχή του φόβο.

Επιστράτευσε όλη την ψυχραιμία που του είχε απομείνει, μάζεψε με δυσκολία τον χαρτοφύλακα του και, στηριζόμενος με την πλάτη στον τοίχο, κατάφερε να σηκωθεί όρθιος, έστω και τρεκλίζοντας.

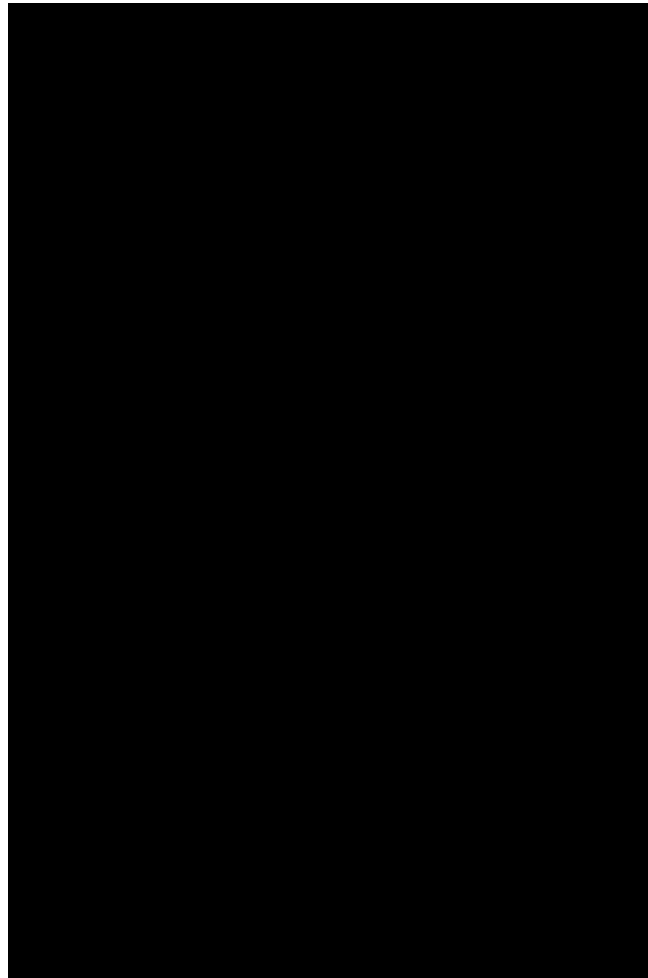
Πλησίασε στην μέση του ασανσέρ, προσπάθησε λίγο άτσαλα να στρώσει το κουστόμι του και ανασήκωσε την μύτη του ψηλά, όπως συνήθιζε.

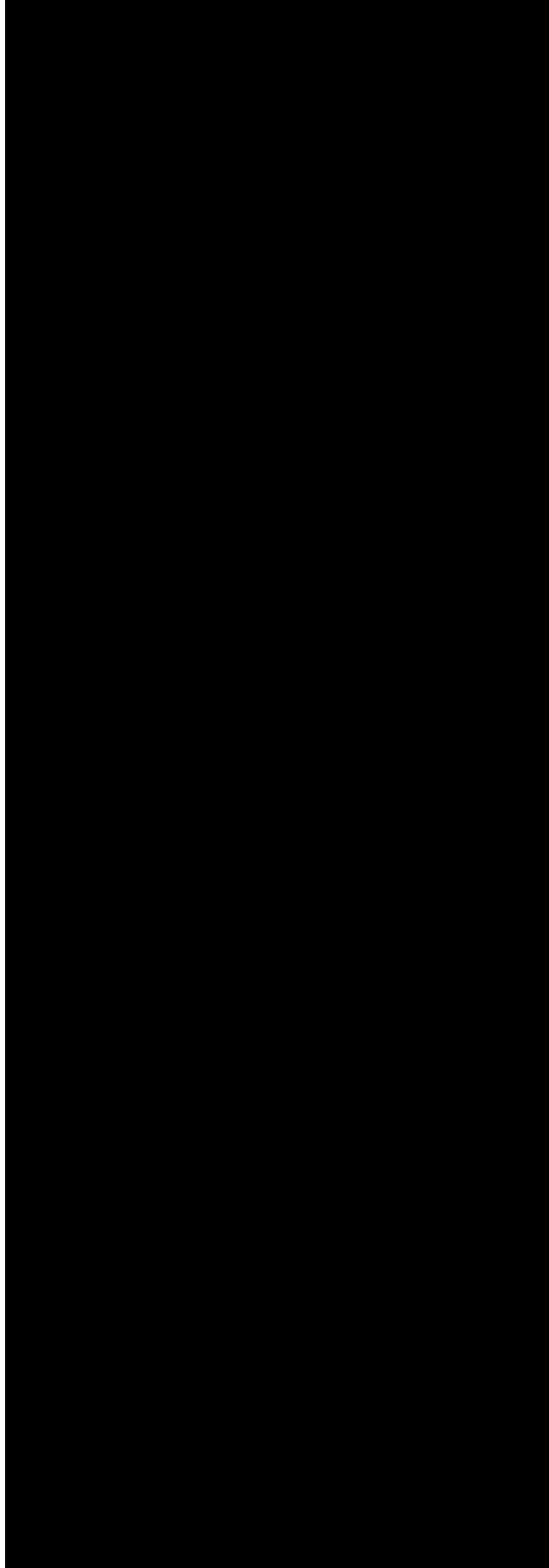
«Μόνος μου το προκαλώ... αλλά θα τα καταφέρω...» είπε με φωνή που έτρεμε.

Και ύστερα λιποθύμησε.

Μα στο διάστημα που έσβηνε η συνείδηση του και τα φώτα του ασανσέρ χαμήλωναν και γινόντουσαν σκοτοδίνη, πρόλαβε να σκεφτεί πως πολύ γρήγορα το ασανσέρ θα έφτανε στον τρίτο όροφο και οι πόρτες θα άνοιγαν διάπλατα, αφήνοντας φρέσκο αέρα να μπει μέσα. Μια μικρή μόνο ανάσα χρειαζόταν από τον προθάλαμο και θα έβρισκε την δύναμη να ανέβει και τον τέταρτο όροφο. Και ίσως δεν ήταν τελικά τόσο άσχημο που λιποθυμούσε, αφού έτσι θα διένυε αρκετά μέτρα χωρίς να αντιλαμβάνεται τις δυσκολίες που προκαλούσε από μόνος του.

«Μόλις συνέλθω, θα έχω φτάσει...» σκέφτηκε, και βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Αλλά ο κ. Αντωνίου συνήλθε μόνο και
 μόνο για να συνειδητοποιήσει πως το
 ασανσέρ δεν είχε φτάσει ακόμα στον
 πολυπόθητο όροφο, παρά μόνο είχε
 στενέψει κι άλλο, κι άλλο, είχε στε-
 νέψει υπερβολικά, και οι τοίχοι του
 είχαν πλησιάσει τόσο πολύ μετα-
 ξύ τους που είχαν γίνει σχεδόν το
 δέρμα του, που τον έκαιγε και του
 έκλεβε το οξυγόνο από τα πνευ-
 μόνια του, προκαλώντας του
 ασφυξία. Και προσπάθησε τότε
 με τα χέρια του να σπρώξει τους τοίχους... που τον
 πίεζαν από παντού... και προς
 στιγμήν του φάνηκε πως... τα κατάφερνε... αλλά
 στην πραγματικότητα... αυτοί ήταν σαν από
 λάστιχο... και... το μόνο που κατάφερνε
 ήταν να σπρώχνει και...
 να σπρώχνει ανώφελα,
 όπως θα έσπρωχνε ένα
 σκληρό καουτσούκ,
 που τον τύλιγε και
 τον έσφιγγε όλο και
 περισσότερο. Και
 αντιλαμβανόμενος
 πως θα λιποθυμή-
 σει για άλλη μια
 φορά, συνέχισε
 να σπρώχνει και
 να σπρώχνει,
 φωνάζοντας να
 βρεθεί κάποιος
 να τον πάει
 στο γραφείο
 του, μόλις
 φτάσει
 στον τέ-
 тарτο
 όρο-
 φ
 ο
 .
 .
 .